

Orzeczenie

Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 września 2022 r.

VIII K 206/19

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący:

Przy udziale Prokuratora -Prokuratury Rejonowej (...)

Sentencja

Sąd Okręgowy w Warszawie, VIII Wydział Karny po rozpoznaniu na rozprawie w dniu: 25 kwietnia, 6 czerwca, 5 lipca 16 sierpnia, 29 sierpnia 2022 r. sprawy:

J. P., syna J. i T. z domu C., urodzonego w dniu (...) w K., oskarżonego o to, że:

1. w dniu 29 lipca 2018 r. przy ul. (...) w P. publicznie znieważył G. K. za pomocą środków masowego komunikowania w ten sposób, że opublikował wypowiedź o treści (...) w ramach komentarza do artykułu z serwisu internetowego (...) pod tytułem (...), udostępnionego na stronie społecznościowej " (...)" w serwisie internetowym (...),

tj. o czyn z art. 216 § 2 kk,

2. w dniu 18 maja 2018 r. przy ul. (...) w W., publicznie nawoływał do popełnienia występku naruszenia nietykalności cielesnej człowieka, wygłaszając wypowiedź o treści (...),

tj. o czyn z art. 255 § 1 kk;

3. w dniu 12 maja 2018 r. przy Alei (...) w K., w ramach przemówienia na (...) Konferencji (...), publicznie znieważył grupę ludności narodowości żydowskiej i wyznawców judaizmu z powodu ich przynależności narodowej i wyznaniowej w ten sposób, że nazwał ich "barachłem" i wygłosił wypowiedź o treści (...),

tj. o czyn z art. 257 kk;

4. w dniu 12 maja 2018 r. przy Alei (...) w K., w ramach przemówienia na Konferencji (...) publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych oraz publicznie pochwalał popełnienie przestępstwa w ten sposób, że wygłosił wypowiedź o treści (...) tj. o czyn z art. 256 § 1 kk w zb. z art. 255 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

5. w dniu 12 maja 2018 r. przy Alei (...) w K., w ramach przemówienia na Konferencji (...), z powodu przynależności narodowej i wyznaniowej publicznie znieważył głowę obcego państwa - Prezydenta Państwa Izrael Reuwena Riwlina - a także Premiera Rządu Izraela Binjamina Netanjahu - poprzez wygłoszenie wypowiedzi o treści to jest (...),

tj. o czyn z art. 136 § 3 kk w zb. z art. 257 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

6. w dniu 13 czerwca 2018 r. przy ul. (...) w P. publicznie znieważył grupę ludności narodowości żydowskiej z powodu przynależności narodowej w ten sposób, że nazwał Żydów " (...)" w ramach nagrania filmowego pod tytułem (...), opublikowanego w ramach profilu użytkownika serwisu (...) (...)", tj. o czyn z art. 257 kk.

orzeka:

przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym w dniu 20 sierpnia 2018 r.

I. uznaje J. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1.; to jest popełnienia przestępstwa z art. 216 § 2 k.k.

- i za to na tej podstawie skazuje go, a na podstawie art. 216 § 2 k.k. w związku z art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierza mu grzywnę 30 (trzydzieści) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

II. uznaje J. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2. aktu oskarżenia, to jest popełnienia przestępstwa z art. 255 § 1 k.k.

- i za to na tej podstawie skazuje go, a na podstawie art. 255 § 1 k.k. w związku z art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierza mu grzywnę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

III. uznaje J. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 3. aktu oskarżenia, to jest popełnienia przestępstwa z art. 257 k.k.

- i za to na tej podstawie skazuje go, a na podstawie art. 257 k.k. w związku z art. 37a § 1 k.k. w związku z art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierza mu grzywnę 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

IV. uznaje J. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 4. aktu oskarżenia, to jest popełnienia przestępstwa z art. 256 § 1 k.k. w zbiegu z art. 255 § 3 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

- i za to na tej podstawie skazuje go, a na podstawie art. 256 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 §

1 i § 3 k.k. wymierza mu grzywnę 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

V. uznaje J. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 5. aktu oskarżenia, to jest popełnienia przestępstwa z art. 136 § 3 k.k. w zbiegu z art. 257 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

- i za to na tej podstawie skazuje go, a na podstawie art. 136 § 2 i 3 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. i art. 37a § 1 k.k. oraz art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierza mu grzywnę 240 (dwieście czterdzieści) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

VI. uznaje J. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 6. aktu oskarżenia, to jest popełnienia przestępstwa z art. 257 k.k. - i za to na tej podstawie skazuje go oraz na podstawie art. 257 k.k. w związku z art. 37a § 1 k.k. w związku z art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierza mu grzywnę 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

VII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 i § 2 k.k. kary grzywny orzeczone w punktach: I., II., III., IV., V. i VI. łączy i wymierza J. P. karę łączną grzywny 540 (pięćset czterdzieści) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

VIII. na podstawie art. 43b k.k. orzeka podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie jego elektronicznego odpisu na stronie serwisu internetowego Komendy Stołecznej Policji przez okres 6 (sześciu) miesięcy;

IX. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od J. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 7 859,20 zł (siedem tysięcy osiemset pięćdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych w tym 3 780 zł (trzy tysiące siedemset osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

Uzasadnienie faktyczne

UZASADNIENIE		
Formularz UK 1	Sygnatura akt	VIII K 206/19
<i>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3-8 formularza.</i>		
2. USTALENIE FAKTÓW		
0.1. Fakty uznane za udowodnione		

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)										
1.1.1.	J. P.	Czyny 3. - 5. aktu oskarżenia, tj.: - w dniu 12 maja 2018 r. przy Alei (...) w K., w ramach przemówienia na (...) Konferencji (...), publicznie znieważył grupę ludności narodowości żydowskiej i wyznawców judaizmu z powodu ich przynależności narodowej i wyznaniowej w ten sposób, że nazwał ich "barachłem" i wygłosił wypowiedź o treści (...)", tj. o czyn z art. 257 k.k.; - w dniu 12 maja 2018 r. przy Alei (...) w K., w ramach przemówienia na Konferencji (...) publicznie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych oraz publicznie pochwalał popełnienie przestępstwa w ten sposób, że wygłosił wypowiedź o treści (...) tj. o czyn z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 255 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; - w dniu 12 maja 2018 r. przy Alei (...) w K., w ramach przemówienia na Konferencji (...) z powodu przynależności narodowej i wyznaniowej publicznie znieważył głowę obcego państwa - Prezydenta Państwa Izrael Reuwena Riwlina - a także Premiera Rządu Izraela Benjamina Netanjahu - poprzez wygłoszenie wypowiedzi o treści (...) tj. o czyn z art. 136 § 3 k. k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.										
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione		<table><tr><td>Dowód</td><td>Numer karty</td></tr><tr><td>częściowo wyjaśnienia J. P.</td><td>T. II, k. 325-328, 375-377; T. III, k. 481v-482, 493v-494</td></tr><tr><td>zeznania W. W. (1)</td><td>T. I, k. 53-55; T. III, k. 484-484v</td></tr><tr><td>zeznania E. P.</td><td>T. II, k. 212-214; T. III, k. 492v-493</td></tr><tr><td>zeznania M. P.</td><td>T. II, k. 216-217; T. III, k. 493-493v</td></tr></table>	Dowód	Numer karty	częściowo wyjaśnienia J. P.	T. II, k. 325-328, 375-377; T. III, k. 481v-482, 493v-494	zeznania W. W. (1)	T. I, k. 53-55; T. III, k. 484-484v	zeznania E. P.	T. II, k. 212-214; T. III, k. 492v-493	zeznania M. P.	T. II, k. 216-217; T. III, k. 493-493v
Dowód	Numer karty											
częściowo wyjaśnienia J. P.	T. II, k. 325-328, 375-377; T. III, k. 481v-482, 493v-494											
zeznania W. W. (1)	T. I, k. 53-55; T. III, k. 484-484v											
zeznania E. P.	T. II, k. 212-214; T. III, k. 492v-493											
zeznania M. P.	T. II, k. 216-217; T. III, k. 493-493v											

W ramach profilu użytkownika serwisu (...) o numerycznym ID (...) publikowano systematycznie fotografie z życia J. P. - prezesa partii politycznej " (...)", podającego się za (...), a także za (...), któremu kompetencje miał przekazać w 2009 r. w oparciu przepisy konstytucji kwietniowej J. S., tytułujący się " (...)". Publikowano również szereg wypowiedzi, zdradzających zestaw charakterystycznych poglądów na kwestie polityczne, społeczne i narodowościowe, a także znamieny temperament polemiczny i styl wypowiedzi oraz poziom kultury języka, w tym staranności w zakresie ortografii i interpunkcji. W obrębie ww. wypowiedzi dostrzegalny jest szereg stwierdzeń o charakterze ksenofobicznym ((...)), oraz obelgi, jak "idioci", również charakterystyczne dla zniewag z powodu narodowości - "parchy".	zeznania P. T.	T. I, k. 5-6; T. III, k. 503v-505v
	protokół oględzin	T. I, k. 10-26
	odpowiedź od (...)	T. I, k. 33, 179, 184
	protokół zatrzymania rzeczy	T. I, k. 151-153
	protokół przeszukania a urządzenia informatycznego	T. I, k. 154-156
	protokół przeszukania a urządzenia informatycznego	T. I, k. 157-160
	opinia z zakresu informatyki	T. II, k. 278-294
W ramach kanału (...) w serwisie (...) opublikowano nagranie ze spotkania pod nazwą " (...)", które odbyło się w dniu 12 maja 2018 r. przy Alei (...) w K. W obrębie ww. nagrania zostało zarejestrowane wystąpienie J. P., który stwierdził między innymi: (...) Wyrażenia te jednoznacznie wyrażają pogardę dla grupy	protokół oględzin	T. II, k. 394-397
	częściowo wyjaśnienia J. P.	T. II, k. 325-328, 375-377; T. III, k. 481v-482, 493v-494
	zeznania A. B.	T. II, k. 205-206; T. III, k. 483-484

ludności narodowości żydowskiej i wyznawców judaizmu, tj. znieważają osoby te z powodu ich przynależności narodowej i wyznaniowej. Nadto, nawołują do nienawiści na tle ww. różnic narodowościowych i wyznaniowych oraz publicznie pochwalać popełnienie na tym tle przestępstwa. W izraelskiej ustawie karnej z 1977 r. przewidziano odpowiedzialność karną za publikowanie - bez usprawiedliwienia lub uzasadnienia, które uznano by w procesie o zniesławienie osoby prywatnej - treści mogących poniżyć, znieważać lub narazić na nienawiść lub pogardę ambasadora państwa obcego. Zgodnie z ww. ustawą karalne jest również podejmowanie czynności mających wpływ na pogorszenie stosunków z przyjaznymi krajami - to jest między innymi z krajami, które utrzymują stosunki dyplomatyczne z Izraelem - lub ich przedstawicielami.			protokół oględzin nagrania dźwięku z załącznikiem	T. I, k. 185-187
			protokół oględzin nagrania dźwięku z załącznikiem	T. II, k. 218-231
			notatka urzędowa z załącznikami	T. II, k. 232-234
			informacja o prawie obcym	T. II, k. 273-277, 295-297
1.1.2.	J. P.	Czyn 2. aktu oskarżenia, tj. w dniu 18 maja 2018 r. przy ul. (...) w W., publicznie nawoływał do popełnienia występku naruszenia nietykalności cielesnej człowieka, wygłaszając wypowiedź o treści (...) tj. o czyn z art. 255 § 1 k.k.		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione			Dowód	Numer karty
W ramach kolejnego nagrania wideo pt. (...), zarejestrowanego i opublikowanego w ramach kanału (...) w serwisie (...) w dniu 18 maja 2018 r., J. P. oświadczył: (...) Wyrażenia te nawołują do popełnienia występku naruszenia nietykalności cielesnej grupy ludności narodowości żydowskiej i wyznawców judaizmu, tj. osób z powodu ich przynależności narodowej i wyznaniowej.			częściowo wyjaśnienia J. P.	T. II, k. 325-328, 375-377; T. III, k. 481v-482, 493v-494
			zeznania A. B.	T. II, k. 205-206; T. III, k. 483-484
			protokół oględzin nagrania dźwięku z	T. II, k. 218-231

		załącznikiem	
1.1.3.	J. P.	Czyn 6. aktu oskarżenia, tj. w dniu 13 czerwca 2018 r. przy ul. (...) w P. publicznie znieważył grupę ludności narodowości żydowskiej z powodu przynależności narodowej w ten sposób, że nazwał Ż. " (...)" w ramach nagrania filmowego pod tytułem (...), opublikowanego w ramach profilu użytkownika serwisu (...), tj. o czyn z art. 257 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione		Dowód	Numer karty
Na nagraniu pt. (...), opublikowanym w ramach kanału (...) w serwisie (...) w dniu 13 czerwca 2018 r., J. P. wygłosił następującą wypowiedź: (...) Wyrażenia te jednoznacznie wyrażają pogardę dla grupy ludności narodowości żydowskiej i wyznawców judaizmu, tj. znieważają osoby te z powodu ich przynależności narodowej i wyznaniowej.		częściowo wyjaśnienia J. P.	T. II, k. 325-328, 375-377; T. III, k. 481v-482, 493v-494
		zeznania A. B.	T. II, k. 205-206; T. III, k. 483-484
		protokół oględzin nagrania dźwięku z załącznikiem	T. II, k. 218-231
		protokół oględzin akt	T. II, k. 249
		opinia z zakresu językoznawstwa	T. II, k. 250-253
1.1.4.	J. P.	Czyn 1. aktu oskarżenia, tj. w dniu 29 lipca 2018 r. przy ul. (...) w P. publicznie znieważył G. K. za pomocą środków masowego komunikowania w ten sposób, że opublikował wypowiedź o treści (...) w ramach komentarza do artykułu z serwisu internetowego (...) pod tytułem (...), udostępnionego na stronie społecznościowej " (...)" w serwisie internetowym (...), tj. o czyn z art. 216 § 2 k.k.	

<i>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</i>	Dowód	Numer karty
W dniu 8 lipca 2018 r. w miejscowości S. powiatu (...) odbyły się uroczystości z udziałem około 2.000 uczestników, w tym prezydenta Ukrainy P. P., służące upamiętnieniu ofiar uderzenia oddziałów Armii Krajowej i Batalionów Chłopskich na tę wieś w dniu 09/10 marca 1944 r. W trakcie uroczystości prezes Towarzystwa (...) w L. G. K. wygłosił przemówienie, w ramach, którego stwierdził między innymi: przed ponad 74 laty zginęli tu obywatele Rzeczypospolitej - ukraińscy prawosławni mieszkańcy tej ziemi, na której od stuleci żyli ich przodkowie. Zginęli oni z rąk innych obywateli Rzeczypospolitej, dlatego że mówili w innym niż większość języku oraz byli innego wyznania. Ta zbrodnia przeciwko ludzkości popełniona została przez członków narodu polskiego - partyzantów Armii Krajowej będących żołnierzami Polskiego Państwa Podziemnego (...) żadna zbrodnia, która przynosi śmierć niewinnych ofiar, nie może być usprawiedliwiona, niezależnie od tego, czy ofiarami są Ukraińcy, Polacy czy osoby innej narodowości. Każdy ma też prawo do pamięci, ponieważ ona buduje naszą tożsamość, ciągłość historyczną.	częściowo wyjaśnienia J. P.	T. II, k. 325-328, 375-377; T. III, k. 481v-482, 493v-494
	zeznania P. T.	T. I, k. 5-6; T. III, k. 503v-505v
	zeznania G. K.	T. I, k. 177-178; T. III, k. 512v-514
	notatka urzędowa z załącznika mi	T. I, k. 57-144
	wydruk streszczenia wystąpienia	T. III, k. 516-518
W dniu 9 lipca 2018 r. ówczesny wojewoda (...) P. C. w czasie briefingu prasowego określił omówioną wyżej wypowiedź, jako skandaliczną, zarzucając pokrzywdzonemu zrównanie wydarzeń w S. z mordami na ludności polskiej na W. i w G. oraz zapowiadając złożenie do prokuratury zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa publicznego znieważania Narodu Polskiego bądź publicznego i wbrew faktom zaprzeczania zbrodniom ukraińskich nacjonalistów i członków ukraińskich formacji kolaborujących z Trzecią Rzeszą Niemiecką, popełnionym na osobach narodowości polskiej lub obywatelach polskich innych	częściowo wyjaśnienia J. P.	T. II, k. 325-328, 375-377; T. III, k. 481v-482, 493v-494
	zeznania P. T.	T. I, k. 5-6; T. III, k. 503v-505v
	zeznania G. K.	T. I, k. 177-178; T. III, k. 512v-514
	notatka urzędowa z	

narodowości w okresie od dnia 8 listopada 1917 r. do dnia 31 lipca 1990 r.	załącznika mi	T. I, k. 57-144
W dniu 26 lipca 2018 r. w regionalnym serwisie portalu internetowego (...) ukazał się artykuł S. B. (2) pt. (...) Autor artykułu zrelacjonował przebieg wydarzeń w S. w dniu 8 lipca 2018 r., reakcję wojewody P. C., doniesienia dotyczące zainicjowanych przezeń postępowań sprawdzających w prokuraturach, wniosek o odwołanie G. K. ze składu Komitetu Ochrony (...) przy Oddziale Instytutu Pamięci Narodowej w L. oraz stanowisko G. K., który stwierdził, że nie widzi merytorycznych powodów do jego odwołania z ww. gremium, a działania zmierzające do takiego rozstrzygnięcia uznał za jeden ze skutków wystąpienia wojewody C. i próbę ograniczenia jego działalności w przestrzeni publicznej, w szczególności w zakresie reprezentowania społeczności ukraińskiej w Polsce.	częściowo wyjaśnienia J. P.	T. II, k. 325-328, 375-377; T. III, k. 481v-482, 493v-494
	zeznania P. T.	T. I, k. 5-6; T. III, k. 503v-505v
	zeznania G. K.	T. I, k. 177-178; T. III, k. 512v-514
	protokół oględzin	T. II, k. 386-388
W dniu 27 lipca 2018 r. ww. artykuł został udostępniony w serwisie (...) w ramach strony społecznościowej " (...)" z dopiskiem o treści (...) Udostępnienie to zostało zilustrowane zaczerpniętą automatycznie z ww. artykułu fotografią z wizerunkiem G. K..	częściowo wyjaśnienia J. P.	T. II, k. 325-328, 375-377; T. III, k. 481v-482, 493v-494
	zeznania G. K.	T. I, k. 177-178; T. III, k. 512v-514
	protokół oględzin	T. I, k. 10-26
	częściowo wyjaśnienia J. P.	T. II, k. 325-328, 375-377; T. III, k. 481v-482, 493v-494
	zeznania A. B.	T. II, k. 205-206; T. III, k. 483-484
	zeznania E. P.	T. II, k. 212-214; T. III, k. 492v-493
	zeznania P.	T. I, k. 5-6; T. III, k.

W dniu 29 lipca 2018 r. użytkownik serwisu (...) J. P. na swoim koncie ID (...) o godzinie 10: 46 za pośrednictwem telefonu komórkowego umieścił pod ww. udostępnieniem artykułu komentarz o treści (...). W tej samej minucie udostępnił ww. artykuł na swojej osi czasu. Dwie minuty wcześniej udostępnił na swojej osi czasu również zdjęcie profilowe strony społecznościowej " (...)", przedstawiające kamień z inskrypcją upamiętniającą zbrodnię wołyńską. W kolejnej minucie udostępnił fotografię swojej osoby siedzącej na tle szafy z książkami oraz fotografię swoją i żony E. w strojach wieczorowych na korytarzu hotelowym. O godzinie 11: 03 udostępnił opublikowane w ramach kanału " (...)" w serwisie internetowym (...) nagranie filmowe pt., (...), zilustrowane klatką filmową z wizerunkiem swojej osoby. Wyrażenie (...) jednoznacznie wyraża pogardę wobec prezesa Towarzystwa (...) w L. G. K. reprezentującego grupę ludności narodowości żydowskiej i wyznawców judaizmu, tj. znieważa go z powodu jego przynależności narodowej i wyznaniowej.	T.	503v-505v
	zeznania G. K.	T. I, k. 177-178; T. III, k. 512v-514
	protokół oględzin	T. I, k. 10-26
	wydruk mikroartykułu	T. I, k. 144
	protokół zatrzymania rzeczy	T. I, k. 151-153
	protokół przeszukania urządzenia informatycznego	T. I, k. 154-156
	protokół przeszukania urządzenia informatycznego	T. I, k. 157-16
J. P., syna J. i T. z domu C., urodzony w dniu (...) w K., jest obywatelem polskim. Posiada wykształcenie wyższe - kierunek: administracja i zarządzanie. Obecnie nie	dane telekomunikacyjne	T. I, k. 181-183, 190-193
	opinia z zakresu informatyki	T. II, k. 278-294
	częściowo wyjaśnienia	T. II, k. 325-328, 375-377; T. III, k.

pracuje, utrzymuje się z oszczędności rodzinnych, pozostaje na utrzymaniu żony i syn w wieku 20 lat, przy czym jego małżonka również nie pracuje. Posiada dom nieobjęty wspólnością majątkową małżeńską, położony w P. adres (...) - (...) P., ul. (...), na działce o pow. około (...) o nieznanej wartości rynkowej. Posiada oszczędności rodowe poza Polską, poza tym nie posiada majątku na terenie kraju. Swoją stan zdrowia ocenia jako średni: (...) (...) Pozostawał osobą niekaraną zarówno w chwili popełnienia czynów jak i na chwilę zamknięcia przewodu sądowego. Podsądny był zdolny do udziału w postępowaniu karnym i do prowadzenia obrony w sposób samodzielny i rozsądny. Konsekwentnie oświadcza, że jest tytularnym (...) i w związku z powyższym obejmuje go immunitet dyplomatyczny zgodnie z Konwencją genewską. Polska nadal jest w stanie wojny z Niemcami, w związku z tym prezydent przekazuje swój urząd swojemu następcy na wypadek swojego zgonu - o czym stanowi Konstytucja z 1935 r.	J. P.	481v-482, 493v-494
	zeznania E. P.	T. II, k. 212-214; T. III, k. 492v-493
	zeznania M. P.	T. II, k. 216-217; T. III, k. 493-493v
	opinia sądowo-psychiatryczna	T. II, k. 335-338
	opinia sądowo-psychiatryczna	T. II, k. 370-374
	informacje o osobie z KRK	T. II, k. 384; T. III, k. 472-472v

0.1. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)
1.2.1.		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione		Dowód Numer karty

3. OCENA DOWODÓW

0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
		Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego

1.1.1. - 1.1.4.

częściowo
wyjaśnienia
J. P.

należy mieć na uwadze kilka kwestii natury wprowadzającej i porządkującej, a co odnosi się niewątpliwie do wyjaśnień oskarżonego i ich specyfiki procesowej. Oskarżony bowiem, w ramach gwarantowanego mu prawa do obrony, może bezkarnie składać nawet nieprawdziwe wyjaśnienia - o ile służy to realizacji wspomnianego prawa do obrony. Jest przy tym osobą żywotnie zainteresowaną korzystnym dla siebie rozstrzygnięciem, tj. uniewinnieniem bądź możliwie najłagodniejszym wyrokiem. Nie oznacza to jednak, że każde wyjaśnienia należy apriorycznie odrzucić jako dowód niewiarygodny. Wyjaśnienia oskarżonego są pełnoprawnym dowodem w sprawie, podlegającym swobodnej sędziowskiej ocenie - zgodnie z art. 7 k.p.k. Specyfika tego dowodu wymaga jednak bardziej wnikliwej analizy z odniesieniem do pozostałego materiału dowodowego.

Wyjaśnienia J. P., jako w niewielkiej części zgodne z zebrany osobowy i nieosobowy materiał dowodowy lub jako niezaprzeczone, w nieznacznym zakresie zasługiwały na przymiot wiarygodności. Nie ulega przy tym wątpliwości, że wyjaśnienia oskarżonego ewoluowały a z czasem podlegały znacznym zmianom lub przemilczeniom (ostatecznie podsądny przed tut. Sądem nie odniósł się do treści zarzutów aktu oskarżenia jak i nie złożył w tym zakresie depozycji) i co jest szczególnie dostrzegalne w zakresie motywacji istnienia zająć badanych czynów.

W realiach niniejszej sprawy, nie budziły wątpliwości i nie kwestionowano informacji osobo-poznawczych o podsądnym. Jego stan psychofizyczny oceniony przez biegłych również nie został poddany w wątpliwość. Ostatecznie - wobec braku dowodów przeciwnych - brak było podstaw aby odmówić prawdziwości depozycji oskarżonego w zakresie jego działalności polityczno-społecznej (w tym charytatywnej na rzecz osób w trudnej sytuacji materialnej oraz dotkniętych wojną w Ukrainie). Oskarżony nie miał żadnego racjonalnego motywu, aby przedkładając te relacje organom śledczym a ostatecznie Sądowi, przedstawiać w nich okoliczności dla

		siebie niekorzystne, tj. obciążające go. Oczywiście doświadczenie życiowe uczy, że w tego typu przypadkach sprawca próbuje się "wybielić", wytłumaczyć, aby przedstawić swoją osobę jak w tym przypadku w jak najkorzystniejszym świetle lub też ukryć fakty najbardziej obciążające swoją osobę. W związku z powyższym, wyjaśnienia powyższe w tym nieznacznym zakresie były - w ocenie Sądu - dowodem, który winien być podstawą czynionych w sprawie ustaleń faktycznych.
1.1.1., 1.1.4.	zeznania P. T.	Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiary zeznaniom świadka P. T. - zajmującego się materią mowy nienawiści i nienawiścią na tle narodowościowym od 2016 r. w organizacji Związek (...) w Polsce i zawiadamiającego o przestępstwie oskarżonego. Przede wszystkim świadek ten wskazał szereg okoliczności towarzyszących uroczystości w S. w lipcu 2018 r. a następnie wykryciu nienawistnych wpisów na jego temat, w tym podsądnego. Depozycje P. T. nie wykazywały subiektywności czy też stronniczości a relacjonowały wyłącznie ujawnione informacje. Niewątpliwie treść jego zeznań stanowiła potwierdzenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym także częściowo wyjaśnień samego oskarżonego. W związku z powyższym, w ocenie Sądu, zeznania te były pomocne przy ustalaniu faktów uznanych za udowodnione.
		Zdaniem Sądu, zeznania świadka W. W. (1) - potencjalnie najistotniejszego świadka tego postępowania - dały podstawy łącznie do częściowej weryfikacji depozycji oskarżonego i pozostałych świadków. Jako współpracownik J. P. (który towarzyszył mu w drodze na przesłuchanie przed Prokuratorem) zeznał, że z konta J. P. w serwisie (...) mogły korzystać inne osoby, przy czym stwierdził, że tylko jego wróg mógłby publikować jakieś treści w obrębie tego konta i postawił hipotezę, że mogło dojść do włamania na ww. konto - czemu w sprawie zaprzeczono. Co ważne - jako osoba

1.1.1., 1.1.4.	zeznania W. W. (1)	najbliżej pracująca z podsądnym wykluczyłby według jego wiedzy J. P. dawał komuś login albo hasło do konta na (...) -u. Potwierdził natomiast, że J. P. powierza swój telefon innym osobom. Jako jedyną taką osobę wskazał jednak siebie, po czym podkreślił, że on sam nie korzystał z konta użytkownika (...). Co również ważne to fakt, że obecnie nie wiąże go z podsądnym wspomniana ustna umowa o pracę a i on sam wystąpił z partii politycznej oskarżonego. Tym samym brak było podstaw, aby depozycjom tym odmówić waloru wiarygodności. Niemniej jednak świadek nie był bezpośrednim uczestnikiem badanych zdarzeń i w tym zakresie jego relacja nie wniosła nic istotnego do sprawy.
1.1.4.	zeznania G. K.	Sąd dał również wiarę zeznaniom pokrzywdzonego G. K. w całości - biorąc pod uwagę jego stan psycho-fizyczny - uznając je za konsekwentne i logiczne. Pozostały, uznany za wiarygodny materiał dowodowy (w tym również ten nieosobowy, przekazany przez Prokuratora i stanowiący streszczenie jego wypowiedzi) dał podstawy do oceny tych treściwych depozycji świadka zgodnie z regułami art. 7 k.p.k. Oprócz opisu całego zdarzenia, potwierdzenia swojej przynależności do narodu ukraińskiego i kontekstu swojej wypowiedzi, szczególnie istotne znaczenia dla postępowania miały jego subiektywne odczucia - uznające go za osobę dotkniętą nienawistnymi wypowiedziami podsądnego. Poczul się bowiem znieważony na tle narodowościowym słowami Ten Ukrainiec to kanalia - co stanowiło zasadniczą część dla ustaleń w sprawie jak i przyjęcia właściwej kwalifikacji prawnej nagannego działania oskarżonego. Sąd dokonując oceny zeznań tego zeznań świadka pod kątem ich wartości dowodowej miał oczywiście na względzie fakt, że świadek pozostawał pod wpływem ogromnego stresu związanego z agresją i napaścią słowną na niego, jak również, że był on pokrzywdzony w sprawie. Jednakże wskazując kolejne wydarzenia, świadek podawał szczegóły i potrafił umiejscowić konkretne zdarzenia w miejscu i czasie, będąc przy tym konsekwentnym. Ponadto, zeznania G. K. były również w

		pełni spójne z uznanymi za prawdziwe zeznaniami innych świadków, w tym biorących udział w uroczystościach z dnia 8 lipca 2018 r. w miejscowości S. powiatu (...). Z tych względów Sąd uznał zeznania świadka za materiał dowodowy w pełni przydatny do oparcia na nim ustaleń faktycznych.
1.1.1. - 1.1.4.	zeznania A. B.	Podobnie jak w przypadku W. W. (1), na przymiot wiarygodności zasługiwały również zeznania A. B. - nagrywającego wypowiedzi podsądnego i publikującego je w ramach kanału (...) w serwisie (...). Potwierdził tym samym ich prawdziwość oraz autora a także sam fakt ich zajścia, gdyż we wspomnianych konferencjach i wystąpieniach brał udział. Co ważne, świadek dostrzegł również ważny dla sprawy aspekt publicznego działania J. P. Zeznał on bowiem, że J. P. był świadom i zgadzał się na to, że jego wypowiedzi są nagrywane i zostaną opublikowane w serwisie (...). Z A. B. na takich zasadach oskarżony współpracował również wcześniej. Świadek A. B. zeznał, że dokonywał rejestracji obrazu i dźwięku w czasie spotkania w K. w dniu 12 maja 2018 r., następnie montował nagranie i opublikował je w serwisie (...). Tym samym świadek konsekwentnie i logicznie przedstawił spójną wersję wydarzeń, opisując ich przebieg w zrozumiały sposób. Co ważne, również on zaprzeczył korzystaniu z konta J. P. W związku z tym Sąd dał wiarę zeznaniom ww. świadka w całości.
		Na przymiot wiarygodności zasługiwały również zeznania E. P. - żony oskarżonego, przy czym z racji tej relacji depozycje świadka wykazywały cechy stronniczości. Brak było podstaw, aby zakwestionować relacje świadka w zakresie opisanej działalności politycznej oskarżonego jak i jego cech charakterologicznych. Zeznała, że mieszka wraz z synem w innej miejscowości niż oskarżony, ale często odwiedza go w jego miejscu zamieszkania w P. Co ważne zauważyła, że w domu J. P. oprócz niego nikt na stałe nie mieszka - co wyklucza ewentualną możliwość włamania na konto podsądnego lub nieuprawnionego się nim posłużenia.

1.1.1., 1.1.4.	zeznania E. P.	Przyznała przy tym, że oskarżony miewa gości, a niektórym spośród nich, nawet bliżej mu nieznanym, zdarza się tam nocować. W zakresie czasookresu inkryminowanych czynów zeznała, że dba, by niedziela była dla oskarżonego czasem poświęcanym rodzinie, ale nie była w stanie sobie przypomnieć, czy spędził on z rodziną niedzielę 29 lipca 2018 r., gdyż był to okres wakacyjny, kiedy często wraz z synem podróżowała. Dodała, że oskarżony jest osobą bardzo ufną, a przy tym chaotyczną, nie pilnuje swoich rzeczy osobistych, zostawia w różnych miejscach telefony komórkowe. Tym samym, treść jej zeznań - oceniana przez pryzmat pokrewieństwa rodzinnego z podsądnym - stanowiła cenny materiał dowodowy.
1.1.1., 1.1.4.	zeznania M. P.	Ostatecznie, na przymiot wiarygodności z przyczyn wskazanych powyżej i w tożsamym zakresie zasługiwały również zeznania M. P. - syna oskarżonego. W ich treści nie sposób jednak pominąć obszernie opisywanej swojej i ojca działalności charytatywnej, w tym w ramach tzw. Orderu św. S. - co odpowiada strategii obronnej oskarżonego. Niemniej Sąd uznał je za pomocniczy dla ustaleń faktów materiał dowodowy.
	protokoły oględzin; odpowiedź od (...); protokoły zatrzymania rzeczy; protokoły przeszukania urzędnika informatycznego; protokoły	Ostatecznie Sąd ocenił jako wiarygodny cały zgromadzony nieosobowy materiał dowodowy - również ten zaczerpnięty z akt Prokuratury Rejonowej (...) w W. sygn. akt (...) w postaci opinii biegłej z zakresu językoznawstwa dr A. O. Został on bowiem sporządzony w sposób rzetelny i fachowy, przez

1.1.1. - 1.1.4.	ogłędzin nagrania dźwięku z załącznikiem; notatka urzędowa z załącznikami; informacja o prawie obcym; wydruk streszczenia wystąpienia; wydruk mikroartykuł u; dane telekomunik acyjne; informacje o osobie z KRK	osoby uprawnione, posiadające odpowiednie kompetencje oraz zgodnie z obowiązującymi procedurami. Nadto, jego autentyczności oraz prawdziwości treści w nim zawartych nie podważała żadna ze stron, jak również nie ujawniono w zgromadzonym materiale innych dowodów mogących dać podstawę do jego zakwestionowania w całości czy w części. W związku z powyższym, niewątpliwie stanowił podstawę do czynienia w oparciu o niego ustalenia faktów w sprawie. Jedynie na marginesie należało zauważyć, że pomimo tego, iż administrator serwisu internetowego (...) ze względów prawnych odmówił wydania danych transmisyjnych, których zażądał prokurator, odsyłając go na drogę międzynarodowej pomocy prawnej w sprawach karnych z racji treści Pierwszej Poprawki do Konstytucji Stanów Zjednoczonych Ameryki - to ustalenia w tym zakresie można było poczynić w oparciu o pozostały materiał dowodowy.
		Jeżeli określona okoliczność ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a do jej stwierdzenia wymagane są specjalne wiadomości, organ procesowy jest uprawniony i jednocześnie zobowiązany do zasięgnięcia opinii biegłego lub biegłych, bądź też instytucji naukowej lub specjalistycznej. Zgodnie z treścią złożonych w niniejszej sprawie opinii biegłego z zakresu informatyki śledczej, na obrazie zabezpieczonego od oskarżonego dysku twardego nie ujawniono śladów elektronicznych świadczących o logowaniu użytkownika do serwisu (...). Odnaleziono ślady świadczące co najmniej o przeglądaniu niektórych obszarów zawartości profilu użytkownika tego serwisu o numerycznym ID (...). Nie

stwierdzono artefaktów pozwalających na wnioskowanie, jaki użytkownik w okresie od 28 do 30 lipca 2018 r. korzystał z komputera, z którego zabezpieczono ww. obraz dysku.

Uzyskane dane świadczą o bardzo małej aktywności użytkownika. W dniu 29 lipca 2018 r. o godzinie 10: 46 nie pojawiły się żadne zapisy w historii aktywności komputera w pliku evtx, co pozwala przyjąć, że komputer ten w ogóle nie był w tym czasie używany. Nie wyklucza to natomiast działania oskarżonego za pośrednictwem swojego telefonu komórkowego.

Ze względu na wątpliwość co do poczytalności oskarżonego, wywołaną treścią jego publicznych wypowiedzi, które w ocenie organu postępowania przygotowawczego wskazywały na możliwość istnienia u niego objawów wytwórczych, w dniu 27 czerwca 2019 r. przeprowadzono ambulatoryjne badanie sądowo-psychiatryczne z udziałem J. P. Powołani do opiniowania biegli lekarze psychiatrzy stwierdzili, że po jednokrotnym badaniu nie są w stanie wypowiedzieć się kategorycznie co do poczytalności podsądnego, a powzięli podejrzenie występowania u niego przewlekłych (...) Uznali, że przeprowadzenie pełnej diagnostyki wymaga badania podejrzanego w warunkach obserwacji w szpitalnym oddziale ogólnopsychiatrycznym bądź w oddziale psychiatrii sądowej o podstawowym poziomie zabezpieczenia. Prokurator stanął na stanowisku, że na podstawie okoliczności sprawy można przewidywać, iż sąd orzeknie w stosunku do oskarżonego karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania lub karę łagodniejszą, wobec czego zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.k. in fine w zw. z art. 259 § 2 k.p.k. niezasadne byłoby występowanie do sądu o zarządzenie badania stanu zdrowia psychicznego oskarżonego połączonego z obserwacją w zakładzie leczniczym. Jednocześnie prokurator zwrócił uwagę, że przeprowadzone w dniu 27 czerwca 2019 r. badanie ambulatoryjne zostało zrealizowane w relatywnie krótkim czasie, w dniu, w którym w prokuraturze zwyczajowo przeprowadzane są badania sądowo-psychiatryczne, a lista

1.1.1., 1.1.3,
1.1.4.

opinia z
zakresu
informatyki;

opinia z
zakresu
językoznaw-
stwa;

opinie
sądowo-
psychiatrycz-
ne

osób zapisanych na ten termin obejmowała aż 17 podejrzanych. Wobec jednoznacznego stanowiska biegłych M. B. i P. N. co do konieczności opiniowania w warunkach obserwacji w zakładzie leczniczym nie wyznaczano terminu uzupełniającego badania z ich udziałem, lecz powołano innych biegłych, którzy przeprowadzili badanie w bardziej komfortowych warunkach, w terminie uzgodnionym z oskarżonym, w dniu, w którym nie były badane żadne inne osoby.

Biegłe K. M. i T. B. w oparciu o wyniki badania, a także akta sprawy i obszerną próbę wypowiedzi publicznych J. P. stwierdziły, że jest on sprawny intelektualnie i nie ujawnia objawów zaburzeń o charakterze psychotycznym.

Podejrzenie występowania u niego zespołu urojeniowego uznały za bezpodstawne. Zgodnie z oceną biegłych, opieranie swoich publicznych działań o mistyfikację jest praktyką społecznie akceptowaną w radykalnych środowiskach i nie przesądza o istnieniu choroby psychicznej, której biegłe u J. P. nie stwierdziły, wykluczając również upośledzenie umysłowe i inne zakłócenia czynności psychicznych mające wpływ na poczytalność. Uznały, że w czasie popełniania zarzuconych mu czynów oskarżony był w stanie rozpoznać ich znaczenie i pokierować swoim postępowaniem, a także może uczestniczyć w postępowaniu sądowym.

Jest oczywiste, że wiadomości specjalne ze swej istoty są atrybutem biegłych, a kontrola opinii przez organ procesowy - siłą rzeczy - doznaje tu pewnych ograniczeń. Jednak obowiązkiem Sądu korzystającego z takiego dowodu, jest przeprowadzenie analizy i oceny z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania oraz sprawdzenia zupełności opinii, kompletności materiałów będących jej podstawą, poprawności zastosowanych metod badawczych i przyjętych sposobów wnioskowania. Należy podkreślić, że wszelkie opinie wydane w sprawie zostały złożone w formie pisemnej. W sprawach bardziej skomplikowanych, zwłaszcza gdy w celu wydania

opinii należało przeprowadzić określone badania, obliczenia itp. opinia pisemna ma w praktyce procesowej większy walor. Pozwala bowiem na precyzyjniejsze prześledzenie badań i toku rozumowania biegłego, opartego na nich wynikach. Opinia biegłego jest dowodem, podlegającym - jak każdy dowód - kontroli i ocenie organu procesowego. Dlatego też obowiązuje ustawowy wymóg, aby opinia zawierała sprawozdanie z przeprowadzonych przez biegłego czynności i dokonanych spostrzeżeń. Właściwa ocena opinii możliwa jest bowiem jedynie wówczas, gdy znane są wszystkie przesłanki, na których została oparta. Sąd Najwyższy jednoznacznie określił, że nie jest wystarczające przedstawienie przez biegłego ostatecznej konkluzji. Biegli powinni wskazać drogę, która doprowadziła ich do odpowiedzi na postawione pytania. W szczególności, opinia powinna zawierać opis metod i sposobu przeprowadzenia badań oraz określenia porządku, w jakim je przeprowadzono, a także przytaczać wszystkie argumenty oparte na stwierdzonych okolicznościach, które mają związek z badanymi faktami i są podbudowane fachowymi wyjaśnieniami biegłych. W tej właśnie części biegli uzasadniają swoje poglądy, wyrażone w końcowych wnioskach, i dlatego ta część powinna zawierać najwięcej materiału, opartego na specjalistycznej wiedzy (wyrok SN z dnia 19 września 1973 r., III KR 187/73). Wnioski opinii powinny dotyczyć jej przedmiotu, wskazanego przez organ procesowy w postanowieniu o powołaniu biegłego, a ponadto odpowiadać na wszystkie postawione pytania szczegółowe. Jeżeli wyniki badań nie pozwalają na wysunięcie kategorycznych wniosków, biegły powinien wypowiedzieć się co do stopnia ich prawdopodobieństwa. Ocena przydatności dowodowej tych ostatnich wniosków należy do organu procesowego, a ostateczna do Sądu, i zależy od konfiguracji wszystkich dowodów ujawnionych w sprawie.

Zdaniem Sądu, wszystkie znajdujące się w aktach sprawy opinie niewątpliwie spełniają powyższe wymogi. Z tych względów Sąd uznał je za jasne, rzetelne, wewnętrznie spójne i

wyczerpujące.

0.1. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

<i>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</i>	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
		Sąd odmówił jednak wiarygodności depozycjom J. P. w pozostałym zakresie, albowiem z decydowanej większości nie tylko były sprzeczne z innymi dowodami, ale również pozostawały wewnętrznie niespójne jak i wzajemnie się wykluczały. Jak już po części wskazano, powyższe należy uznać za przyjętą linię obrony, niewątpliwie dopasowywaną do okoliczności sprawy. Nie bez znaczenia pozostaje przy tym, że podsądny uwolnienia się odpowiedzialności karnej w tej sprawie poszukiwał początkowo w rzekomo przysługującym mu immunitecie. Następnie negując dodanie przez siebie nienawistnych treści aby w końcu uznać, że nie naruszają one prawnie chronionego interesu osób (grup) pokrzywdzonych. Po przedstawieniu J. P. zarzutów popełnienia czynów z art. 136 § 3 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 257 k.k., z art. 256 § 1 k.k. w zb. z art. 255 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 255 § 1 k.k. i art. 216 § 2 k.k. nie przyznał się do ich popełnienia i odmówił składania wyjaśnień. Przesłuchany na wniosek swojego obrońcy pół roku później, po przeprowadzeniu dwóch badań sądowo-psychiatrycznych i po zapoznaniu się przez obrońcę z aktami postępowania, J. P. złożył krótkie wyjaśnienia, które ograniczały się do tego, że dostęp do jego konta w serwisie (...) mogło mieć wiele osób, które przyjeżdżają do niego do domu, w razie potrzeby nocują i mogą korzystać z niezabezpieczonych telefonów oraz komputerów. Podobne treści depozycje składali również jego żona oraz syn. Oświadczył przy tym, że nie używa żadnych haseł do zabezpieczenia telefonów i swojego konta w serwisie (...). Natomiast na podstawie korespondencji ani smsów nie był

w stanie odtworzyć, kto gościł w jego domu pod koniec lipca 2018 r.

Za przyjęciem, że wypowiedź o treści (...) opublikował w serwisie (...) J. P., przemawia szereg okoliczności. Wypowiedź tę opublikowano w ramach osobistego profilu użytkownika - którego korzystania oskarżony nie neguje. Czyn popełniono w lipcowe niedzielne przedpołudnie, kiedy prawdopodobieństwo przebywania w grupie osób zaangażowanych społecznie czy politycznie jest stosunkowo niewielkie. Żona oskarżonego również przyznała, że był to okres wakacyjny. W czasie publikowania ww. komentarza oba łącza internetowe przypisane J. P. - mobilne i stacjonarne - były aktywne i łączyły się ze stacją transmisyjną zlokalizowaną w pobliżu domu, w którym oskarżony mieszka samotnie, obsługiwany przez dochodzące pomoce domowe narodowości ukraińskiej. Jak wynika bowiem z informacji udostępnionych przez operatorów telekomunikacyjnych, dla użytkowanego stale przez J. P. numeru (...) odnotowano w dniu 29 lipca 2018 r. połączenie z Internetem, które rozpoczęło się o godzinie 7: 15 i zakończyło się o godzinie 11:32. Było prowadzone za pośrednictwem bazowej stacji transmisyjnej, zlokalizowanej w P. pomiędzy ulicami (...), której dokładna lokalizacja w systemie dziesiętnym wyrażona jest zapisem (...). W tym samym czasie trwało zainicjowane o godzinie 10: 29 i zakończone o godzinie 10: 48 połączenie z Internetem, realizowane przy pomocy użytkowanego przez J. P. stacjonarnego łącza w sieci (...), któremu przypisany jest umownie numer abonencki (...) Dla numeru (...), użytkownego przez W. W. (2), w dniu 29 lipca 2018 r. przed południem nie odnotowano żadnych połączeń, a 28 lipca 2018 r. późnym wieczorem i 29 lipca 2018 r. około 17: 00 odnotowano logowania w miejscu zamieszkania.

Dalej, minutę po opublikowaniu przedmiotowej wypowiedzi, w ramach tego samego profilu opublikowano fotografię J. P. oraz fotografię E. i J. P. w strojach wieczorowych na korytarzu hotelowym, a kwadrans później - nagranie filmowe z udziałem

1.1.1. - 1.1.4.	częściowo wyjaśnienia J. P.	J. P. Przy użyciu tego samego konta opublikowano wiele innych wypowiedzi, znamionujących taki sam zestaw poglądów, zasób słownictwa, sposób formułowania myśli i temperament polemiczny, a ww. komentarz poświęcony G. K. wykazuje dużą zbieżność z poglądami oskarżonego wyrażonymi w jego licznych wypowiedziach opublikowanych w Internecie, a częściowo również w jego depozycjach procesowych. Żadna spośród ustalonych osób z otoczenia J. P. nie kojarzyła ww. wypowiedzi ani nie przyznała, że kiedykolwiek korzystała z jego konta na (...). Żona, syn i współpracownik oskarżonego przyznali przy tym, że J. P. jest osobą roztargnioną i prowadzącą dom otwarty - nie potwierdzając przy tym, aby korzystali z konta użytkownika (...). Niezależnie od tego zauważyć należy, że sam J. P. w przestrzeni publicznej chętnie i często - szczerze lub czysto instrumentalnie - głosi poglądy oparte na głębokich i uogólnionych uprzedzeniach, których obiektem są przede wszystkim właśnie narody ukraiński i żydowski. Niezgodne z prawdą jest też twierdzenie oskarżonego, że jego konto w serwisie (...) nie jest zabezpieczone hasłem. Jest okolicznością notoryjną, że utworzenie i korzystanie z konta użytkownika w tym serwisie wymaga ustanowienia hasła dostępu. Użytkownik może jedynie wybrać opcję niewylogowywania go z tego konta w określonej aplikacji na określonym urządzeniu, ale stwierdzenie nie mam żadnych haseł (...) do (...) jest niewątpliwie fałszywe. Wyjaśnieniom oskarżonego nie można przyznać waloru wiarygodności również z racji ich wewnętrznej sprzeczności i nielogiczności. Stojąc przed Pałacem Prezydenckim, oskarżony powiedział: (...) Następnie w swoim wyjaśnieniu stwierdził w odniesieniu do tego zdarzenia: Nie było moją intencją spowodowanie jakiejkolwiek przemocy. Niejednokrotnie namawiano mnie, żebym zrobił manifestację przeciwko Żydom, ale ja tego nie zrobiłem. Dalej, w czasie konferencji w dniu 12 maja 2018 r. wygłosił wypowiedź, z której wynika, że sentencja o Żydach i psach była inspirowana
-----------------	-----------------------------------	--

napisem przed domem P. R., a J. P. zdawał sobie sprawę, że jego słowa mogą być przyjęte z dezaprobatą przez odbiorców, ale uważał je za konieczne: (...) Natomiast w wyjaśnieniach przypisał te słowa B. A., a sam się do nich zdystansował: B. A. (...) Ostatecznie, w czasie tego samego spotkania powiedział o wysokich urzędnikach izraelskich: (...) W toku przesłuchania natomiast stwierdził: mogło coś takiego zaistnieć, ale na pewno nie w takiej formie.

Swoją hipokryzję podsądny ujawnił również podczas rozprawy przed tut. Sądem w dniu 6 czerwca 2022 r., kiedy to obszernie opisywał swoją charytatywną działalność w ramach tzw.

Orderu św. S. - wysłaliśmy ok. 4 tyś. dzieci z Polski na wakacje letnie - zimowe z najbiedniejszych warstw społecznych. Od 2009-2012 r. dożywiałem dzieci w Warszawie i nie tylko z uwagi na to, że dzieci przychodziły głodne do szkoły. Przestałem to robić, z uwagi na to, że pani S. nie chciała tego rozszerzyć na całą Polskę. 1200 dzieci zostało przez nas przebadanych kompleksowo: jedno badanie kosztowało 1500 zł. Również wysłaliśmy dzieci z Ukrainy, Białorusi i Litwy, to jest osobny wydział zagraniczny. Za czynności charytatywne nie tylko Europa mnie oznaczała, ale także osoby spoza Europy. Jako Order wysłaliśmy również 4 TIR-y na Ukrainę. Kierowcy ledwo z tego wyszli, bo przejęła to jedna z organizacji ukraińskich, która to sprzedawała. Aby zaraz potem dodać, że nie ma nic do Ukraińców, ale do banderowców tak. Jedna z takich organizacji działa w Ukrainie i najgorsze, że Prezydent Duda zalegalizował jej działanie w Polsce, dlatego że jego dziadek był oficerem w oddziałach banderowców. Dzieci ukraińskie były dożywiane, a dzieci polskie nie. To jest właśnie ta nienawiść do narodu polskiego.

Reasumując, jak dowodzi tego zgromadzony materiał dowodowy oceniany zgodnie z regułami art. 7 k.p.k., wszystkie okoliczności przemawiają za przyjęciem, że J. P. pozostawał nieszczerzy i publicznie używał agresji słownej (znieważeń, nawoływań do popełnienia występkę naruszenia nietykalności cielesnej, znieważeń) wobec wskazanego kręgu

		osób z powodu ich przynależności narodowej i wyznaniowej. Tym samym Sąd utwierdził się w przekonaniu o jedynie częściowej szczerości podsądnego.
--	--	---

4. PODSTAWA PRAWNA WYROKU

	<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	Oskarżony
4.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I. - VI.	J. P.

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej

Zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdził, że J. P. dopuścił się wszystkich czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia - dzieląc tym samym w całości wyczerpujące ustalenia faktyczne poczynione przez Urząd Prokuratorski a także trafne rozważania przytoczone w akcie oskarżenia.

Przed wszystkim należy zauważyć, że nie ulega wątpliwości, iż oskarżony wszystkich czynów dopuścił się publicznie - czy to wygłaszając je na zgromadzeniach lub konferencjach otwartych dla publiczności, czy też poprzez publikację swojego nienawistnego stanowiska na portalu społecznościowym (...), tj. w sieci Internet bez ograniczeń dostępu. W tym zakresie trafne stanowisko zajął już Sąd Najwyższy, który m.in. w wyroku z dnia 17 kwietnia 2018 r. w sprawie sygn. akt IV KK 296/17 stwierdził, że treści publikowane w Internecie, choć fizycznie rzeczywiście znajdują się na dyskach twardych, to jednak tworzą "pewną przestrzeń", a jeśli są dostępne na stronie internetowej, na którą każdy, bez ograniczeń, może wejść, to tym samym przestrzeń taką należy uznać za miejsce publiczne. O publiczności działania zdawał sobie sprawę również sam J. P., który na konferencji w dniu 12 maja 2018 r. powiedział Przecież dzisiaj, jak ten film zostanie puszczoney - wiecie państwo, jakie pomyje będą wylane na mnie? Co ja mówię i tutaj co ludzie, co wszyscy mówiliśmy? Powiedzą: "To nie jest tak". O publicznym charakterze działań podsądnego przesądziły również opisane powyżej depozycje świadka A. B. W związku z tym oczywistym jest, że J. P. obejmował swoim zamiarem niezwłoczne upublicznienie swoich wypowiedzi (czy to wpisów na (...) -u, czy też umieszczenie nagrań jego wypowiedzi w Internecie) a taki sposób postępowania

odpowiada przymiotowi publicznego działania w rozumieniu art. 255 § 1 k.k., art. 255 § 3 k.k., art. 256 § 1 k.k., art. 257 k.k. czy art. 136 § 3 k.k.

Zgodnie z treścią dołączonych do akt sprawy mikroartykułów w "Słowniku języka polskiego" PWN (T. I, k. 144; T. II, k. 232-234), określenia "kanalia", "barachło" i "kreatura" mają charakter zniewagi, to jest komunikatu, którego funkcją jest okazanie pogardy, która głębiej wyraża ujemny stosunek do wartości, jaką reprezentuje sobą człowiek, aniżeli lekceważenie - tak m.in. W. Kulesza, Zniesławienie i zniewaga. Ochrona czci i godności osobistej człowieka w polskim prawie karnym - zagadnienia podstawowe, Warszawa 1984. Taki sam charakter należy przypisać określeniu "plemię żmijowe". Zgodnie z uzyskaną opinią biegłej z zakresu językoznawstwa (T. II, k. 250-253), w naszym kręgu kulturowym używanie epitetów odzwierzęcych do określania człowieka jest zabiegiem dehumanizującym i redukującym kogoś do cech zwierzęcia budzącego niechęć, odbierającym wartość. W szczególności wyraz "żmija" ma w polszczyźnie utrwalone negatywne konotacje i znamionuje pogardliwy stosunek mówiącego do opisywanej przezeń osoby.

Dalej, zgodzić należy się z Prokuratorem, że wypowiedź o treści (...) - otwartą w okolicznościach tej sprawy również należy uznać za czyn zabroniony, bowiem odpowiadający określonym w art. 255 § 3 k.k. znamionom "pochwalania przestępstwa", za które doktryna i judykatura uznają zachowanie, które będzie mieć postać działania i stanowi wyrażanie aprobaty dla popełnionego przestępstwa. Obojętne jest przy tym, czy przestępstwo zostało lub ma być popełnione przez samego sprawcę czy też przez inną osobę. Forma wyrażania aprobaty jest dowolna, zaś istotne jest jedynie to, by z zachowania sprawcy wynikało, że popełnienie przestępstwa jest słuszne, wskazane, celowe i zasługuje na aprobatę (np. prześladowanie imigrantów lub ludzi odmiennych przekonań politycznych, kulturowych lub religijnych, a także osób o odmiennych orientacjach seksualnych czy obyczajowych) - tak m.in. Z. Ćwiąkalski (w:) W. Wróbel, A. Zoll (red.), Kodeks karny. C. szczególna. Tom U. Część II. Komentarz do art. 212-277d, Kraków 2017. Natomiast apel o treści (...) należy już zakwalifikować jako nawoływanie do popełnienia przestępstwa, za które nauka prawa uznaje wzywanie nieoznaczonych z góry co do tożsamości oraz liczby osób do popełnienia przestępstwa (tak Z. Ćwiąkalski, tamże). Swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał również znamiona przestępstwa nawoływania do nienawiści na tle różnic narodowościowych, tj. kumulatywnie z art. 256 § 1 k.k., bowiem polegał na opublikowaniu wypowiedzi, które wzbudzają uczucia silnej niechęci, złości, braku akceptacji, wręcz wrogości do poszczególnych osób lub całych grup społecznych czy wyznaniowych bądź też z uwagi na formę wypowiedzi podtrzymują i nasilają takie negatywne nastawienia i podkreślają tym samym uprzywilejowanie, wyższość określonego narodu, grupy etnicznej, rasy lub wyznania (tak m.in. postanowienie SN z dnia 5 lutego 2007 r., sygn. IV KK 406/06). Ostatecznie, mając

na uwadze uzyskane informacje o treści prawa obcego (T. II, k. 273-277, 295-297) w zakresie izraelskiej ustawy karnej z 1977 r. i odpowiedzialności karnej za publikowanie - bez usprawiedliwienia lub uzasadnienia, które uznano by w procesie o zniesławienie osoby prywatnej - treści mogących poniżyć, znieważać lub narazić na nienawiść lub pogardę ambasadora państwa obcego w kontekście w art. 138 § 1 k.k., należy uznać, że znieważenie na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej prezydenta Izraela - którego dopuścił się J. P. - stanowi występki z art. 136 § 3 k.k., zaś znieważenie grupy ludności narodowości żydowskiej z powodu przynależności narodowej - występki z art. 257 k.k.

4.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
--	--	--

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej

4.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
---------------------------------------	--	--

Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania

4.4. Umorzenie postępowania		
-----------------------------	--	--

Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania

4.5. Uniewinnienie		
--------------------	--	--

Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia

5. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE

	Punkt	Punkt z wyroku odnosząc	
--	-------	-------------------------	--

Oskarżony	rozstrzygnięcie z wyroku	y się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
			Wymierzając J. P. kolejne kary, Sąd kierował się granicami ustawowego zagrożenia badanego przestępstwa, ogólnymi zasadami wymiaru kary oraz dyrektywami jej wymiaru. Za czyn z art. 216 § 2 k.k. ustawodawca przewidział karę grzywny, karę ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Za czyn z art. 255 § 1 k.k. ustawodawca przewidział karę grzywny, karę ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2 a za czyn z § 3 karę grzywny do 180 stawek dziennych, karę ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Za czyn z art. 257 k.k. ustawodawca przewidział karę pozbawienia wolności do lat 3. Za czyn z art. 256 § 1 k.k. ustawodawca przewidział karę grzywny, karę ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Za czyn z art. 136 § 3 k.k. ustawodawca przewidział karę pozbawienia wolności do lat 3. W zakresie wymiaru kary w rozpatrywanej sprawie znaczenie miał również art. 37a § 1 k.k., zgodnie z którym w brzmieniu obowiązującym w dniu 20 sierpnia 2018 r. jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4 Zasady sądowego wymiaru kary obejmują zasadę swobodnego uznania sędziowskiego,

indywidualizacji kary i jej oznaczoności.

Swobodne uznanie sędziowskie nie jest oczywiście tożsame z dowolnością orzekania. Ogólną zasadą wymiaru kary jest także dyrektywa humanitaryzmu.

Dyrektywy wymiaru kary zawarte są w art. 53 k.k. Dzielą się na ogólne (§ 1) i szczególne (§ 2). Do dyrektyw ogólnych należą: stopień społecznej szkodliwości, cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do skazanego. Karą współmierną i sprawiedliwą jest tylko kara wymierzona z uwzględnieniem wszystkich dyrektyw wymiaru kary i wszystkich okoliczności obciążających i łagodzących.

Podstawowym elementem, jaki w myśl art. 53 k.k. sąd powinien brać pod uwagę przy wymiarze kary, jest stopień winy sprawcy (wyrok SA w Lublinie z 17 listopada 1999 r., II AKa 183/99, OSA 2000/4, poz. 25; wyroki SA w Krakowie: z 24 kwietnia 2002 r., II AKa 68/02, KZS 2002/5, poz. 45; z 30 czerwca 2011 r., II AKa 107/11, KZS 2011/9, poz. 42). O stopniu winy decydują różne czynniki, np. stopień rozwoju intelektualnego sprawcy, jego poziom rozwoju emocjonalnego, doświadczenia, posiadana wiedza, wiek itp. Przyjmuje się, że stopień winy jest niższy w przypadku nieumyślności niż umyślności i w przypadku zamiaru ewentualnego niż bezpośredniego, a także w przypadku stanu znacznego ograniczenia poczytalności (wyrok SA w Lublinie z 17 listopada 1999 r., II AKa 183/99, OSA 2000/4, poz. 25; wyrok SA w Katowicach z 16 listopada 2000 r., II AKa 306/00, Prok. i Pr.-wkł. 2001/7-8, poz. 13). Społeczna szkodliwość nie stanowi sama w sobie okoliczności obciążającej przy wymiarze kary,

ponieważ jest cechą ustawową przestępstwa, natomiast dla wymiaru kary ma znaczenie jej stopień. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości bierze się pod uwagę okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k.

Przepis art. 53 § 1 k.k. zawiera także dyrektywę prewencji szczególnej. Kara powinna realizować zarówno cel społecznego oddziaływania, jak i cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec skazanego (wyrok SN z 4 grudnia 1980 r., II KR 381/80, OSPiKA 1982/1, poz. 9; także wyrok SN z 7 listopada 1969 r., II KR 128/69, OSNPG 1970/2, poz. 16). Jednakże proporcja obu tych aspektów kary zależy od okoliczności konkretnej sprawy. Położenie większego nacisku na osiągnięcie zadań wychowawczych i zapobiegawczych jest możliwe zdaniem Sądu Najwyższego wtedy, gdy popełnienie tego przestępstwa nie wynika z demoralizacji sprawcy, lecz stanowi odstępstwo od dotychczasowej linii jego postępowania (wyrok SN z 21 lipca 1976 r., III KR 164/76, OSNPG 1977/3, poz. 19). Położenie akcentu na wychowanie sprawcy nie jest tożsame z pobłażaniem mu i nie oznacza konieczności wymierzenia kary łagodnej (wyrok SA we Wrocławiu z 10 kwietnia 2018 r., II AKa 59/18, LEX nr 2501269).

Dla oceny stopnia prawdopodobieństwa ponownego popełnienia przez sprawcę czynu zabronionego o znacznym stopniu społecznej szkodliwości niezbędne jest dokładne przeanalizowanie wszelkich czynników mogących mieć wpływ na jego wielkość. Powinno się tu uwzględnić m.in. dotychczasową linię życia sprawcy i jego aktualną sytuację życiową (postanowienie SA w Katowicach z 18 kwietnia 2001 r., II AKz 180/01, OSA 2001/10, poz. 64).

Kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa jest podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, służy wzmożeniu poczucia odpowiedzialności, ugruntowaniu poszanowania prawa i wyrobieniu właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa. Kara ma odpowiadać społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dawać gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz budować zaufanie do obowiązującego systemu prawnego. Orzeczona kara winna mieć zatem wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu (wyrok SA w Szczecinie z 30 marca 2017 r., II AKa 23/17, LEX nr 2287449).

Z art. 53 § 2 k.k. - obok funkcji wychowawczej kary - wynika także funkcja zaspokajania społecznego poczucia sprawiedliwości. Sąd nie działa w próżni i nie wymierza kar w imię absolutnej sprawiedliwości, społeczny oddźwięk kary nie może zatem zostać przy wymiarze kary zignorowany. Kara ma oddziaływać na całe społeczeństwo, wszystkich, którzy dowiedzieli się o przestępstwie i wyroku, ale przede wszystkim na środowisko sprawcy, krąg osób, z którego sprawca się wywodzi (wyrok SN z 15 października 1982 r., IV KR 249/82, OSNKW 1983/6, poz. 41).

Kolejne dyrektywy sądowego wymiaru kary wynikają z art. 53 § 2 k.k. Można je podzielić na dwie grupy. W pierwszej mieszczą się okoliczności rozwijające dyrektywę współmierności kary do stopnia społecznej szkodliwości, w drugiej zaś - okoliczności konkretyzujące dyrektywę prewencji szczególnej.

J. P.	I. - VI.	1. - 6.	Sąd ma w szczególności uwzględnić motywację i sposób zachowania się sprawcy. Motywację bierze się pod uwagę zarówno przy określaniu stopnia społecznej szkodliwości, winy, jak i przy określaniu prognozy kryminologicznej sprawcy. Rodzaj i rozmiar ujemnych następstw odnosi się do następstw o charakterze zarówno materialnym (majątkowym), jak i niematerialnym (krzywda). Przez pojęcie właściwości osobistych sprawcy rozumie się wszelkie cechy osobowości sprawcy, jego sposób funkcjonowania w kontaktach międzyludzkich, cechy intelektu. Przez warunki osobiste sprawcy rozumie się warunki materialne, mieszkalne, socjalne, zdrowotne, rodzinne i związane z tym stany konfliktów. Sposób życia sprawcy przed popełnieniem przestępstwa jest kolejną okolicznością, którą sąd bierze pod uwagę przy wymiarze kary. Decydujące znaczenie ma tu przede wszystkim uprzednia niekaralność sprawcy (wyrok SN z 21 listopada 1983 r., II KR 239/83, OSNKW 1984/5-6, poz. 53; por. także wyroki SN: z 4 sierpnia 1978 r., Rw 282/78, OSNKW 1978/10, poz. 113; z 13 listopada 1985 r., V KRN 774/85, OSNPG 1986/8, poz. 104; z 6 października 1975 r., I KR 175/75, LEX nr 21688). Sąd Okręgowy wymierzając J. P. kolejne kary, miał zatem na uwadze wszystkie dyrektywy ich wymiaru wymienione w art. 53 k.k., zarówno przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Za okoliczności wpływające na wymiar kar, a niewynikające ze znamion czynów, uznano: - wysoką społeczną szkodliwość czynów przypisanych oskarżonemu;
-------	----------	---------	---

- wysoką agresję słowną;
- zasięg społecznego oddziaływania, jakie można przypisać oskarżonemu;
- oskarżony nie dążył to przeproszenia pokrzywdzonych i do końca postępowania nie wyraził skruchy (zaprzeczając ustaleniom śledztwa);
- pierwotnie przyjętą postawę ukierunkowaną na uwolnienie się od odpowiedzialności i zacieranie śladów;
- niekaralność za przestępstwa w dacie dokonania przestępstwa jak i wyrokowania;
- bezkrytyczny stosunek do popełnionych przestępstw;
- bezkarności w treści wypowiedzianych komunikach upatruje w konsekwentnie przypisywanym sobie tytułem Prezydenta II Rzeczypospolitej Polskiej;
- agresja słowna na tle narodowościowym wynikała wyłącznie z wewnętrznej natury oskarżonego i jego przekonań;
- jego uprzedzenia miały uogólniony charakter i odnoszą się do całych grup narodowościowych;
- ustabilizowaną pozycję społeczną oskarżonego; co dało podstawy do zastosowania wobec ww. kary kierując się dyrektywami z art. 37a § 1 k.k.

Mając wszystko powyższe na uwadze wymierzono J. P.:

I. za czyn z punktu 1. na podstawie art. 216 § 2 k.k. w związku z art. 33 § 1 i § 3 k.k. grzywnę 30 (trzydzieści) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

II. za czyn z punktu 2. na podstawie art. 255 § 1 k.k. w związku z art. 33 § 1 i § 3 k.k. grzywnę 150

(sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

III. za czyn z punktu 3. na podstawie art. 257 k.k. w związku z art. 37a § 1 k.k. w związku z art. 33 § 1 i § 3 k.k. grzywnę 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

IV. za czyn z punktu 4. na podstawie art. 256 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i § 3 k.k. grzywnę 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

V. za czyn z punktu 5. na podstawie art. 136 §§ 2 i 3 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. i art. 37a § 1 k.k. oraz art. 33 § 1 i § 3 k.k. grzywnę 240 (dwieście czterdzieści) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

VI. za czyn z punktu 6. na podstawie art. 257 k.k. w związku z art. 37a § 1 k.k. w związku z art. 33 § 1 i § 3 k.k. grzywnę 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych;

które to w okolicznościach tej sprawy jawią się jako sprawiedliwe i adekwatne do winy oskarżonego. Za zbyt surowe należało bowiem uznać kary pozbawienia wolności wskazane w stanowisku Prokuratora - nawet przy ich warunkowym zawieszeniu wykonania

Ustalona wysokość stawek dziennych w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynów - wyrażająca się w wyżej przywołanych okolicznościach łagodzących i obciążających.

Ponadto, wymierzenie oskarżonemu kar grzywny zapobiegnie wytworzeniu u innych oskarżonych mylnego przekonania, że nie spotkała ich żadna finansowa dolegliwość za popełnione przestępstwa i dodatkowo uświadomi mu ekonomiczną nieopłacalność popełniania przestępstw. Powyższe rozstrzygnięcie jest konieczne również ze względów ogólnoprewencyjnych, bowiem nie wytworzy się dzięki temu społeczne przeświadczenie, że wymiar sprawiedliwości pobłaża sprawcom podobnych przestępstw. Tak określony wymiar kary grzywny pozostaje w odpowiedniej relacji do stosunków majątkowych, dochodów oskarżonego i jego możliwości zarobkowych i jako taki nie może zostać uznany za naruszający przepis art. 58 § 2 k.k.

Jeśli chodzi o stawkę dzienną wskazać należy, że została ona ukształtowana przez Sąd po ocenie stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych oskarżonego. Mając na uwadze zaprezentowaną przez niego sytuację majątkową, za realną a jednocześnie dolegliwą należy uznać możliwość zdobycia przez niego środków na zapłatę orzeczonych przez Sąd grzywien, które w sferze materialnej pozwolą mu odczuć naganność swojego zachowania.

Wymierzone zatem oskarżonemu kary są stosunkowo surowe, oddają ona jednak stopień winy oskarżonego oraz uwzględniają wysoki stopień szkodliwości społecznej jego czynów.

Jednocześnie w punkcie VII. rozstrzygnięcia wyroku na podstawie art. 85 § 1 i k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. Sąd wymierzył J. P. karę łączną grzywny 540 (pięćset czterdzieści) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki

J. P.	VII.	1. - 6.	dziennej na 70 (siedemdziesiąt) złotych. Zaznaczyć należy, że orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić oskarżonemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Inaczej należałoby zawsze stosować zasadę absorpcji, co przeczyłoby zasadom wymiaru kary łącznej (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 16 listopada 2010 r., II AKa 188/10, Prok. i Pr.-wkł. 2011/6/26). Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie podkreśla się, że niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo. Mając w polu widzenia powyższe wskazania judykatury i doktryny, określając wymiar kary łącznej w stosunku do oskarżonego Sąd kierował się zasadą częściowej absorpcji. Uwzględnić trzeba, że połączeniu uległy kary orzeczone za przestępstwa częściowo podobne. Poza tym zachodziła duża zbieżność czasowa pomiędzy nimi. Mając na uwadze powyższe podmiotowo-przedmiotowe związki czynów oskarżonego oraz ilość kar podlegających połączeniu uznać należało, że kara łączna wymierzona J. P. jest adekwatna do okoliczności sprawy i uwzględnia wszystkie zasady wymiaru kary, omówione wyżej.
			Zgodnie z art. 37a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 20 sierpnia 2018 r. jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4.

J. P.	VIII.	1. - 6	Tym samym - w przeciwieństwie do brzmienia obowiązującego obecnie - brak było obligatoryjnego obowiązku orzeczenia środka karnego. Niemniej, mając na uwadze, że sprawca dopuścił się zarzucanych mu czynów publicznie oraz stanowisko Prokuratora, Sąd na podstawie art. 43b k.k. orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie jego elektronicznego odpisu na stronie serwisu internetowego Komendy Stołecznej Policji przez okres 6 (sześciu) miesięcy.
-------	-------	--------	--

6. INNE ROZSTRZYGNIĘCIA ZAWARTE W WYROKU

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
-----------	--------------------------------	--	-------------------------

1.6. INNE ZAGADNIENIA

W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę

Należy zauważyć, że wymierzając oskarżonemu kary wskazane w sentencji wyroku - przy zastosowaniu zasady względności przepisów prawa dla osoby podsądnej z art. 4 § 1 k.k. z daty popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów - Sąd zastosował przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym w dniu 20 sierpnia 2018 r. Jak, wynika bowiem z ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086) dokonano nowelizacji art. 37a k.k. z jego dotychczasowego brzmienia, tj.:

Jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4.

na: § 1. Jeżeli przestępstwo jest zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, a wymierzona za nie kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku, sąd może zamiast tej kary orzec karę ograniczenia wolności nie niższą od 3 miesięcy albo grzywnę nie niższą od 100 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się do sprawców, którzy popełniają przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego oraz sprawców przestępstw o charakterze terrorystycznym.

7. KOSZTY PROCESU

<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	Przytoczyć okoliczności
IX.	Ostatecznie, o kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 2 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Zgodnie ze wskazanym przepisem w przypadku skazania w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Sąd nie znalazł przy tym podstaw do zastosowania art. 624 § 1 k.p.k. Dlatego na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzono od J. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 7 859,20 zł (siedem tysięcy osiemset pięćdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym 3 780 zł (trzy tysiące siedemset osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty. Na powyższą kwotę złożyły się koszty poniesione w ramach postępowania przygotowawczego i przed Sądem I instancji w postaci wynagrodzenia biegłych i tłumacza, należności świadków, opłaty za uzyskanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego, ryczałt za doręczenie wezwań i pism w sprawie oraz opłata za wyrok.

7. PODPIS

